

Jornada «pro orantibus»

▶ Cada any l'Església fa coincidir la solemnitat de la Santíssima Trinitat amb la Jornada «pro orantibus», que se celebra avui. La finalitat de la Jornada és convidar els fidels a agrair al Senyor pel do de la vida contemplativa i, en particular, per totes

les persones que, responen a aquesta particular crida vocacional i des de molts monestirs i convents escampats per tot el món, preguen incessantment per l'edificació del Regne de Déu. El lema d'enguany és «Evangelitzem pregant».

GLOSSA

No és fàcil, però volem ser cristians

Tot és a punt per començar la celebració de l'eucaristia en què s'administrarà el sagrament de la Confirmació. Nois i noies mudats, amb cares somrients i il·lusionades. Dos cursos de preparació els han ajudat a créixer en la fe i també a fer grup, comunitat, entre ells i amb els catequistes i el mossèn que els ha acompanyat. El cant inicial ja aplega veus i cors. Després de la lectura de l'Evangeli, un dels catequistes presenta al senyor bisbe els nois i les noies que volen ser confirmats. En escoltar el seu nom, es van posant drets amb decisió per manifestar la determinació —que el dia del seu baptisme van assumir els pares i padrins— de fer seu el compromís de ser cristians.

Amb veu clara i decidida, un noi i una noia exposen les raons per les quals volen rebre el sagrament: «Avui, un bon grup de joves som aquí per confirmar la nostra fe i començar una nova etapa de la nostra vida de creients. Amb aquesta celebració acceptem, amb la força de l'Esperit Sant, un compromís com a cristians que ens convida a dur a la pràctica el projecte de Jesús que hem après a l'Evangeli, en el qual descobrim una proposta per millorar el món en què vivim: estimar-nos els uns als altres, ajudar a cuidar els qui més ho necessiten i perdonar els qui ens han fet mal, tot procurant no fer-ne

nosaltres [...]. Passem per temps difícils. La situació econòmica i social no és fàcil. Els qui ho passen pitjor són els més dèbils i, com a cristians, la nostra responsabilitat és ajudar-los, com el samarità va ajudar aquell desconegut a qui tothom ignorava [...]. Avui dia, ser cristià no és fàcil, els prejudicis fan difícil el compromís de cada cristià i la missió de l'Església; per això és important acostar-se a la gent, actualitzar el nostre llenguatge i escoltar el que diu i preocupa la societat per fer l'Església propera a les joves generacions i poder, així, oferir la nostra ajuda per sanar els greus problemes que estem encarant, amb la nostra aportació i ajuda material i amb el nostre testimoni. És amb aquest esperit que demanem, senyor bisbe, rebre el sagrament de la Confirmació.»

En el pensament i en el cor dels presents ressonava el text de l'Evangeli que s'havia proclamat: «Vosaltres sou la llum del món. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 5,14.16). Els pares saben que s'ha acomplert una etapa. Demanen Déu Pare que la força de l'Esperit passi una vegada i una altra per la vida dels seus fills, que hi faci estada, que els acompanyi arreu per sempre.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església orant: la Trinitat

El fet que la Trinitat sigui posada sempre en relació amb el més incompreensible i fosc de la fe cristiana no ha estat culpa solament de la teologia, amb els seus raonaments i els seus intents de comprendre i posar paraules al misteri, sinó també del desencert en la seva exposició pastoral. D'una banda, determinades teologies s'han entretingut amb jocs de paraules i conceptes abstractes i inútils. D'una altra, la seva exposició pastoral s'ha realitzat moltes vegades traslladant sense més aquest llenguatge teològic o fent servir fórmules abstractes. Semblava que amb això es volgués aconseguir una impressió de més profunditat o una resposta de fe més «heroica» o valuosa, en subratllar allò «il·lògic» o contradictori del misteri.

Tanmateix, guardo el record de la impressió que em va produir el primer contacte que vaig tenir amb el testimoni de sor Isabel de la Trinitat (Dijon 1880-1906). Una dona de caràcter i de gran sensibilitat, apassionada i forta, intel·ligent i afectivament rica, que del seu temperament natural, segons un estudiós, «igual podria haver estat una santa que un dimoni». Però va arribar a experimentar un cim de plenitud humana en descobrir i fer motiu central de la seva oració al Déu trinitari. La seva trajectòria espiritual, com a jove creient i com a carmelita, és una autèntica cerca de la plenitud de felicitat en la relació viva amb Déu-amor. Donava per descomptat, com a bona carmelita, que havia d'assumir el dolor, com el de la malaltia que li va portar a la seva primerenca mort, però l'accent de la seva vida, estava posat absolutament en l'alegria de viure el mateix amor del Pare al Fill en l'Esperit Sant. Així, va escriure:

«La Trinitat: aquí està el nostre estatge, la nostra llar, la casa paterna de la qual mai hem de sortir... Em sembla que he trobat el meu cel a la terra, ja que el cel és Déu i Déu està en la meua ànima. El dia que vaig comprendre això tot es va il·luminar per a mi.»

Com que sentia que estava feta per a la relació interpersonal d'amor i aquest, en el seu grau més perfecte, és mirar l'altre i reconèixer el seu valor, va prendre com a lema de la seva vida aquella afirmació de sant Pau: viure només per a «lloança de la glòria de Déu». Era com existir a l'interior de la Trinitat o experimentar que la Trinitat viu efectivament en nosaltres. D'això estava plenament convençuda, perquè la seva mateixa experiència d'alegria sincera li ho demostrava. Una experiència que va viure fonamentalment en l'oració. Per què?

Intentem mil vegades aconseguir un equilibri i unes relacions interpersonals «sanes» que ens permetin de viure en comunitat i testimoniar una existència de veritable fraternitat a l'Església. No acabem d'aconseguir-ho, entre altres motius, perquè és senzillament impossible. El poc que ens és permès gaudir aquí són petits llampes d'alegria, regalats en el marc del contacte viu amb la Trinitat, és a dir, en l'atmosfera de l'oració. Només mitjançant ella participem en l'amor que existeix entre les tres persones de la Trinitat. Aconseguir-ho ens permet viure una tensió fecunda entre les forces que ens porten a ser un mateix i ser per als altres, rebre'ns en la diversitat i mantenir-nos en la més profunda unió, conservar la interioritat i acollir l'altre i el món exterior...

L'Església va néixer i neix constantment de la comunió d'amor que és la Trinitat. Com pensar que pugui existir i avançar si no viu avui del contacte amb Déu trinitari i si no el té a Ell com el seu únic somni i la seva única esperança?

Bé sabem que la Trinitat, més que explicar-la, cal viure-la.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

PEDRO MIGUEL LAMET

Adéu a un gran humanista

El poeta, assagista, biògraf i novel·lista Pedro Miguel Lamet, SJ, director de la revista *Avivir*, va intervenir en l'homenatge al P. Antoni Blanch, traspassat el 28 de desembre, que li van retre el 2 de juny la Fundació Joan Maragall i el Centre Cristianisme i Justícia. Va presentar el que considera el seu testament intel·lectual, espiritual i humà: «La Bellesa —que conté la Veritat i la Bondat— salvarà el món.»

Com va conèixer el P. Blanch?

Jo era un estudiant a l'escolasticat d'Aranjuez i l'Antoni va venir destinat a casa nostra en doctorar-se a la Sorbona. Les seves classes de literatura eren excel·lents. També vaig treballar a *Reseña*, la gran revista que ell va fundar. Sempre va ser el meu mestre, conseller i amic entranyable.

Com era?

Físicament, com un actor i un esportista. Humanament, d'una elegància exquisida, amb gran capacitat d'obertura i de relació. Espiritualment, un gran sacerdot amb esperit de servei i de lliurament al treball. Per la seva exquisidesa, l'anomenàvem, de broma, *Antoine de la Sorbonne*. Amb els anys va créixer la seva senzillesa i proximitat. En el fons, tenia un cor de nen; era un home per als altres. Als 89 anys continuava essent un jove.

Quin és el seu llegat intel·lectual, com a humanista?

Arrenca de la seva tesi doctoral sobre la poesia pura espanyola en relació amb la francesa. Els versos de Jorge Guillén el defineixen: «Mundo en resurrección es quien me salva. / Todo lo inventa el rayo de la aurora.» Els seus estudis i publicacions, des d'un gran rigor i capacitat d'anàlisi, construeixen una antropologia literària i convoquen el diàleg entre fe i cultura.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Iniciem una sèrie amb fragments de les ponències i debats del Congrés sobre la Pastoral de les Grans Ciutats celebrat a Barcelona del dia 20 al 22 de maig de 2014

Un desafiament gegantí per a l'Església

La història de la humanitat és una lluita perpètua entre el bé i el mal. Cada una de les construccions humanes és una barreja dels elements d'aquesta lluita en qualsevol dimensió i forma de la seva existència.

El nostre nou entorn de vida, el nostre hàbitat del segle XXI, caracteritzat per una urbanització majoritària, recolzada en una xarxa global de grans metròpolis, mostra la capacitat de l'espècie humana per al progrés, així com per a l'autodestrucció.

En aquesta lluita, s'hi debaten els mil milions de persones que viuen a les grans ciutats, buscant el recolzament de la religió per trobar el camí del Bé davant les onades destructives del mal que torturen la seva existència.

L'Església catòlica té al davant un desafiament gegantí. De com l'afronti —i crec que hauria de seguir els objectius que es proposa el papa Francesc—, en depèn que sigui instrument diví per remeiar el dolor del món o que els humans cerquin altres camins per a la seva salvació quotidiana.

(De la ponència del sociòleg Manuel Castells)

HECHOS DE VIDA

«Más que esperar... confío»

El jesuïta P. Miquel Batllori fue catedrático de Historia en la Universidad Gregoriana de Roma, Premio Nacional de Historia, Premio de Honor de las Letras Catalanas, Premio Príncipe de Asturias de las Ciencias Sociales, Premio Nacional de las Letras, *doctor honoris causa* de varias universidades, así como miembro de reales academias de Europa y América.

Hace unos 20 años lo entrevisté para el programa *Valors humans: Objectiu l'home* de Radio Barcelona (SER), que aún sigue en antena (domingos de 22 a 23 horas, O.M. 666). Fui a la residencia de la calle Caspe de Barcelona donde vivía y le hice la entrevista. Al final de la misma, le pregunté:

—«¿Qué es lo que *espera*? ¿Cuál es la *esperanza* del P. Batllori?»

—«Mire —me dijo—, yo más que *esperar... confío*.»

¡Gran lección de un sabio en historia, cultura y espiritualidad!

Confiar es: Esperar con firmeza y seguridad. Es dar esperanza de que conseguiremos lo mejor para la vida y la felicidad.

Santa Teresa del Niño Jesús decía sobre la *confianza* total:

«El único camino es el del niño que se duerme sin miedo —*confiadamente*— en los brazos de su padre o de su madre.»

—Es la invocación que el P. Batllori debía repetir y que tanto ayuda a quienes la rezan: «Sagrado Corazón de Jesús, en Vos confío.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Evangelizan desde el silencio

¿Cómo agradecemos una indicación cuando estamos desorientados! Si en ocasiones no percibimos que necesitamos una pista, la señal continúa en el camino. El faro no se cansa..., persiste en su objetivo. Descubrirlo nos da serenidad y confianza.

Entre nosotros, tenemos unas hermanas y unos hermanos contemplativos, enraizados en el amor que, como el joven apóstol Juan, corren al encuentro del Señor. Con sus vidas nos anuncian que la mañana de la Resurrección es un hoy constante. Proclaman la centralidad de Dios en nuestras vidas. Su oración es reclamo, anuncio, evangelización e intercesión.

Ellos nos ayudan a experimentar el misterio insondable de Dios, que es Amor. «Amor del Padre, que es la fuente de toda vida; el Amor del Hijo que muere en la cruz y resucita; el Amor del Espíritu que renueva al hombre y al mundo. Y pensar que Dios es Amor, nos hace bien, porque nos enseña a amar, a entregarnos a los demás, como Jesús mismo se dio por nosotros y camina con nosotros», nos dice el papa Francisco.

Con reconocimiento, estima y gratitud, oramos por los consagrados y las consagradas en la vida contemplativa y acogemos su testimonio del profundo vínculo que une el amor a Dios y el amor al prójimo, síntesis del Evangelio.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

16. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [1Re 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.
17. ■ **Dimarts** [1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856).
18. ■ **Dimecres** [2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.
19. ■ **Dijous** [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.
20. ■ **Divendres** [2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.
21. □ **Dissabte** [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe.
22. □ **† Diumenge vinent**, El Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 4a setm.) [Dt 8,2-3.14b-16a / SI 147 / 1Co 10,16-17 / Jn 6,51-58]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra. Sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona.

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 34,4b-6.8-9)

En aquells dies, Moisès es llevà a la matinada i pujà a la muntanya del Sinai, tal com el Senyor li havia manat. Portava a les mans les dues tauletes de pedra.

El Senyor baixà enmig del núvol i proclamà el seu nom. Moisès s'estigué allà amb ell. Llavors el Senyor passà davant d'ell tot cridant: «Jo sóc el Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor». Moisès es prosternà tot seguit, l'adorà amb el front fins a terra, i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, vingueu vós mateix a acompanyar-nos. És veritat que és un poble rebel al jou, però vós ens perdonareu les culpes i els pecats, i fareu de nosaltres la vostra heretat.»

▶ Salm responsorial (Dn 3,52-56)

R. *Glòria i lloança per sempre.*

Sou beneït, Senyor, Déu dels nostres pares. / Glòria i lloança per sempre. R.

És beneït el vostre sant nom. / Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït al vostre temple sant. / Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït assegut al vostre soli reial. / Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït a la carrossa de querubins, / quan penetreu amb la mirada els oceans. / Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït al firmament del cel. / Glòria i lloança per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 13,11-13)

Germans, estigueu contents, refermeu-vos, animeu-vos, viviu en pau i ben avinguts, i el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres. Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau. Us saluda tot el poble sant.

Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i el do de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 3,16-18)

Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 34,4b-6.8-9)

En aquellos días, Moisés subió de madrugada al monte Sinaí, como le había mandado el Señor, llevando en la mano las dos tablas de piedra.

El Señor bajó en la nube y se quedó con él allí, y Moisés pronunció el nombre del Señor. El Señor pasó ante él, proclamando: «Señor, Señor, Dios compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia y lealtad.»

Moisés, al momento, se inclinó y se echó por tierra. Y le dijo: «Si he obtenido tu favor, que mi Señor vaya con nosotros, aunque ese es un pueblo de cerviz dura; perdona nuestras culpas y pecados y tómanos como heredad tuya.»

▶ Salmo responsorial (Dn 3,52-56)

R. *A ti gloria y alabanza por los siglos.*

Bendito eres, Señor, Dios de nuestros padres. R.

Bendito tu nombre santo y glorioso. R.

Bendito eres en el templo de tu santa gloria. R.

Bendito eres sobre el trono de tu reino. R.

Bendito eres tú, que, sentado sobre querubines, / sondeas los abismos. R.

Bendito eres en la bóveda del cielo. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 13,11-13)

Hermanos: Alegraos, enmendaos, animaos; tened un mismo sentir y vivid en paz. Y el Dios del amor y de la paz estará con vosotros. Saludaos mutuamente con el beso ritual. Os saludan todos los santos.

La gracia del Señor Jesucristo, el amor de Dios y la comunión del Espíritu Santo esté siempre con todos vosotros.

▶ Lectura del evangelio según san Juan (Jn 3,16-18)

Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Hijo único de Dios.

La Santísima Trinitat. Pintura d'El Greco (Domenico Theotocopoli, 1541/1542-1614)

🗣️) *Aquesta imatge parla*

COMENTARI

La Trinitat en l'Evangelí de Joan

Resulta significatiu que el text escollit per a la festa de la Trinitat sigui un dels textos que més bé resumeixen el missatge central de l'Evangelí de Joan. En quin sentit ofereix el marc de la celebració d'avui? Perquè el Nou Testament, per molt que ens pugui sorprendre, no coneix el misteri de la Trinitat tal com es va anar formulant al llarg de més de quatre segles. Tanmateix, el text d'avui és una mostra que deixa molt clar que el misteri del Déu cristià està sempre en relació amb la creació i els humans. Ara bé, en la mesura en què hi ha una relació que ve de Déu als humans per tornar a Déu, en aquesta mesura ha d'oferir un entrellat força complex. Més en concret, ha d'oferir un entrellat trinitari.

El més important de tot el que diu el text d'avui és que Déu estima el món i que l'estima sense condicions. És a dir, l'amor de Déu al món és primer i no depèn que els humans l'acceptin o el rebutgin. Aquesta afirmació no és una formulació mítica d'una realitat imaginada. Té una manifestació visible i palpable: Jesús, el projecte de Déu realitzat (1Jn 1,1-4). Però no solament això. L'amor de Déu que es manifesta en Jesús busca ser acollit pels humans: ve als seus i alguns l'acullen (Jn 1,10-12).

Doncs bé, si els humans acullen aquest Jesús, el deixen entrar dins del seu cor (Jn 14,23) i el deixen romandre-hi (Jn 8, 31-32), aquest amor es converteix a poc a poc en Jesús dins dels humans. Els humans es converteixen en Jesús.

Aquí hi ha tot el misteri de la Trinitat de forma nuclear. Diguem-ho ara amb una imatge joànica. Déu mostra el seu amor als homes en el fet que ofereix Jesús com a cep a tota la humanitat. En una altra imatge joànica, és el gra de blat que cau a terra i mor (Jn 12,24). Els humans són invitats (atrets: Jn 6,44.65; cf. 12,32-34) a empeltar-se en el cep. Si els humans accepten aquest oferiment, són empeltats en el cep i poden donar molt de fruit. El qui els empelta, en darrer lloc, és el Pare (el vinyater), però ho fa mitjançant l'Esperit que és la saba que els enllaça amb el cep i que els fa donar fruit. La imatge és bona i suggerent. Potser millor que les que s'han popularitzat en les nostres catequesis.

CRÒNICA

«Pa amb oli solidari» a Molins. Divendres dia 23 de maig es va celebrar al menjador del col·legi Manyanet la cinquena edició d'aquesta iniciativa, organitzada per Càritas Parroquial de Molins de Rei. Hi van participar 150 persones i diversos representants de l'ajuntament de la vila. Es va compartir un àpat auster compost de pa, oli, sal o sucre, olives, aigua, i una poma; tots aquests productes donació de diversos establiments de Molins. Abans de l'àpat, els assistents van poder escoltar la presentació, a càrrec dels seus responsables, de l'entitat a la qual aquest any es dedicaven els beneficis: l'ONG «Reír» (recursos educatius per a la infància en risc). De la venda de tiquets i altres donatius es van recollir 1.549,20 euros, que es destinaran als projectes de «Reír».

II Trobada de parròquies de l'Arxiprestat de Sant Boi. Va tenir lloc el passat 1 de juny, a la sala d'actes de l'Hospital Benito Menni de les Germanes Hospitalàries. Es va decidir repetir l'experiència després de la bona acceptació que va tenir la trobada de l'any passat, en aquella ocasió, com a cloenda de l'Any de la Fe. Enguany s'ha fet al voltant de l'ex-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Celebració diocesana de la Pasqua del Malalt. Va tenir lloc dissabte 31 de maig a la Residència Santa Teresa de les Filles del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat. Va ser una trobada molt festiva i participada per malalts i voluntaris de la Pastoral de la Salut de tot el bisbat, amb quasi 250 assistents. El bisbe Agustí va presidir l'eucaristia i ens va acompanyar durant tot l'encontre. Es va tenir un record especial per sant Camil i sant Benito Menni, en els 400 i els 100 anys de les seves morts, recordant els seus lemes: «Més cor en aquestes mans» i «Un cor sense fronteres». Alguns alumnes de l'escola del Bon Salvador i el cor del Parc Sanitari de Sant Joan de Déu, a Sant Boi, van acompanyar amb els seus cants, i la tuna d'Enginyers Tècnics Industrials de Barcelona van animar la festa.

hortació apostòlica del papa Francesc *Evangelii Gaudium*. Es van llegir fragments de l'exhortació, seguits de la presentació del treball fet a cada parròquia, sempre molt interessant i creatiu. Es va acabar amb la pregària de vespres, presidida pel

bisbe Agustí, que va ser present durant tota la celebració. Entre els participants, es feia evident l'alegria de l'evangeli i el fet que viure i compartir la fe ens obre a una esperança ferma, com es deia a la presentació.

El bisbe Agustí amb les clarisses de la Divina Providència. El passat 29 de maig el bisbe Agustí i el delegat per a la Vida Consagrada, P. Josep M. Henríquez, van visitar aquesta comunitat de monges contempla-

tives de Vilanova i la Geltrú, amb motiu de les eleccions per triar la nova abadesa. Va resultar escollida sor M. Neus.

AGENDA

Cloenda de curs del grup de mares de sacerdots. Aquest grup de mares de capellans de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona es reuneix des de fa més de deu anys amb l'objectiu de pregar pel treball pastoral dels preveres i per les vocacions sacerdotals. El 16 de juny, a les 12 h, celebren la reunió final de curs, amb una eucaristia presidida pel bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz, al Seminari Conciliar de Barcelona, pregant també pels pares o mares de preveres difunts durant l'any, per acabar després amb un dinar de germanor.

FORMACIÓ

Jornada eucarística dels Grups d'Oració i Amistat. 19 de juny, de les 10 a les 19 h. Serà una jornada d'adoració i pregària amb exposició del Santíssim Sagrament, amb la celebració final de l'eucaristia a les 18 h. Als locals dels GOA, c/ Gran de Gràcia 237, pral. 2a - tel. 932 181 005.

CATEDRAL

Corpus Christi. Diumenge 22 de juny, a les 19 h. Eucaristia presidida pel bisbe Agustí i posterior processó del Santíssim Sagrament per la plaça de la vila.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia orante: la Trinidad

El hecho de que la Trinidad sea puesta siempre en relación con lo más incomprensible y oscuro de la fe cristiana no ha sido culpa solamente de la teología, con sus razonamientos y sus intentos de comprender y poner palabras al misterio, sino también del desacierto en su exposición pastoral. Por un lado, determinadas teologías se han entretenido con juegos de palabras y conceptos abstractos e inútiles. Por otro, su exposición pastoral se ha realizado muchas veces trasladando sin más ese lenguaje teológico o usando fórmulas abstractas. Parecía que con ello se pretendiera conseguir una impresión de mayor profundidad o una respuesta de fe más «heroica» o valiosa, al subrayar lo «ilógico» o contradictorio del misterio.

Sin embargo, guardo el recuerdo de la impresión que me produjo el primer contacto que tuve con el testimonio de sor Isabel de la Trinidad (Dijon 1880-1906). Una mujer de carácter y de gran sensibilidad, apasionada y humilde, inteligente y afectivamente rica, que de su temperamento natural, según un estudioso, «igual podría haber sido una santa que un demonio». Pero llegó a experimentar una cima de plenitud humana al descubrir y hacer motivo central de su oración al Dios trinitario. Su trayectoria espiritual, como joven creyente y como carmelita, es una auténtica búsqueda

de la plenitud de felicidad en la relación viva con Dios-amor. Daba por descontado, como buena carmelita, que debía asumir el dolor, como el de la enfermedad que le llevó a su temprana muerte, pero el acento de su vida, estaba puesto absolutamente en la alegría de vivir el mismo amor del Padre al Hijo en el Espíritu Santo. Así, escribió:

«La Trinidad: aquí está nuestra morada, nuestro hogar, la casa paterna de la que jamás debemos salir... Me parece que he encontrado mi cielo en la tierra, puesto que el cielo es Dios y Dios está en mi alma. El día que comprendí eso todo se iluminó para mí.»

Como sentía que estaba hecha para la relación interpersonal de amor y este, en su grado más perfecto, es mirar al otro y reconocer su valor, tomó como lema de su vida aquella afirmación de san Pablo: vivir sólo para «alabanza de la gloria de Dios». Era como existir en el interior de la Trinidad o experimentar que la Trinidad vive efectivamente en nosotros. De ello estaba plenamente convencida, porque su misma experiencia de alegría sincera se lo demostraba. Una experiencia que vivió fundamentalmente en la oración. ¿Por qué razón?

Intentamos mil veces lograr un equilibrio y unas relaciones interpersonales «sanas» que nos permitan vivir en comunidad y testimoniar una existencia de verdadera fraternidad en la Iglesia. No acabamos de conseguirlo, entre otras razones, porque es sencillamente imposible. Lo poco que nos es permitido gozar aquí son pequeños destellos de alegría, regalados en el marco del contacto vivo con la Trinidad, es decir, en la atmósfera de la oración. Sólo mediante ella participamos en el amor que existe entre las tres personas de la Trinidad. Alcanzarlo nos permite vivir una tensión fecunda entre las fuerzas que nos llevan a ser uno mismo y ser para los otros, recibarnos en la diversidad y mantenernos en la más profunda unión, conservar la interioridad y acoger al otro y al mundo exterior...

La Iglesia nació y nace constantemente de la comunión de amor que es la Trinidad. ¿Cómo pensar que pueda existir y avanzar si no vive hoy del contacto con Dios trinitario y si no le tiene a Él como su único sueño y su única esperanza?

Bien sabemos que la Trinidad, más que explicarla, hay que vivirla.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat